

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 8 rozhodl soudkyně JUDr. Hanou Suchánkovou ve věci

žalobkyně: **Česká republika - Ministerstvo financí ČR**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Richardem Malečkem
sídlem Půlkruhová 813/34, 160 00 Praha 6

o zaplacení 196 690 859,49 Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni částku 196 688 880,09 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 196 688 880,09 Kč od 18. 2. 2021 do zaplacení to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II.** Žaloba **se zamítá** co do částky 1 979,40 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 1 979,40 Kč od 18. 2. 2021 do zaplacení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1 200 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit státu na účet Obvodního soudu pro Prahu 8 soudní poplatek ve výši 3 566 889 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala po žalované zaplacení částky 196 690 859,49 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že u Městského soudu v Praze bylo pod sp.zn. 15 Cm 319/2006 vedeno sporné řízení o zaplacení částky i) 167 955 700 Kč s příslušenstvím, ii) 1 071 000 Kč s příslušenstvím, iii) 1 785 000 Kč s příslušenstvím a iv) 2 380 000 Kč s příslušenstvím, kde žalobcem byl [REDAKCE] a žalovanou Česká republika – Ministerstvo financí. Městský soud v Praze vydal dne 8. 12. 2017 rozhodnutí č.j. 15 Cm 319/2006-1149 (dále jen „Rozhodnutí 1“), na základě, kterého uložil České republice-Ministerstvu financí (dále rovněž jen „ČR“) jakožto žalované povinnost uhradit [REDAKCE] částku i) 102 332 100 Kč z titulu jistiny a 92 039 593,45 Kč z titulu příslušenství (výrok I.), ii) 1 071 000 Kč z titulu jistiny a 1 195 781,77 Kč z titulu příslušenství (výrok II.), iii) 1 785 000 Kč z titulu jistiny a 1 833 737,84 Kč z titulu příslušenství (výrok III.), iv) 1 303 057 Kč z titulu náhrady nákladů řízení (společně dále rovněž jen „výroky ukládající finanční plnění ČR“). V navazujícím řízení Vrchní soud v Praze jakožto soud odvolací rozsudkem ze dne 16. 10. 2018, č.j. 5 Cmo 169/2018-1232 (dále jen „Rozhodnutí 2“) potvrdil Rozhodnutí 1 ve výrocích ukládajících finanční plnění ČR a uložil ČR rovněž povinnost nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 592 552,50 Kč. ČR tak na základě pravomocného Rozhodnutí 2 ve spojení s Rozhodnutím 1 zaplatila [REDAKCE] dne 8. 11. 2018 částku i) 105 188 100 Kč (102 332 100 + 1 071 000 + 1 785 000) z titulu jistiny, ii) 95 069 113,06 Kč (92 039 593,45 + 1 195 781,77 + 1 833 737,84) z titulu příslušenství, iii) 1 895 609,50 Kč (1 303 057 + 592 552,50) z titulu nákladů řízení před soudem I. a II. stupně, celkem tedy 202 152 822,56 Kč. Na základě dovolání ČR zrušil Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 3. 2. 2021, č.j. 27 Cdo 149/2019-1291, jenž nabyl právní moci dne 17. 2. 2021 (dále rovněž jen „Rozhodnutí 3“), Rozhodnutí 2 v rozsahu potvrzených výroků ukládajících finanční plnění ČR jakož i závislého nákladového výroku, a vrátil věc v tomto rozsahu Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení. Přesto, že po doručení Rozhodnutí 3 vyzvala ČR dopisem ze dne 8. 3. 2021 (následně rovněž opakovaně dne 20. 4. 2021, 24. 9. 2021 a 25. 11. 2021) [REDAKCE] k vydání plnění, které od ČR obdržel na základě zrušeného Rozhodnutí 2 (ve spojení s Rozhodnutím 1), do dnešního dne neobdržela ničeho. Následně Vrchní soud v Praze, vázaný právním názorem Nejvyššího soudu ČR, po hmotněprávním posouzení věci meritorně rozhodl dne 23. 9. 2021 rozsudkem č.j. 5 Cmo 169/2018- 1352 (dále jen „Rozhodnutí 4“), kterým změnil Rozhodnutí 1 tak, že i) žalobní návrh žalobce na zaplacení částky 102 332 100 Kč s příslušenstvím v plném rozsahu zamítl (výrok I.), ii) potvrdil povinnost ČR uhradit žalobci částku 1 071 000 Kč a zákonný úrok z prodlení od 25. 4. 2007 do zaplacení (ke kterému došlo 8. 11. 2018) ve výši 977 236,15 Kč, iii) potvrdil povinnost ČR uhradit žalobci částku 1 785 000 Kč a zákonný úrok z prodlení od 25. 4. 2007 do zaplacení (ke kterému došlo 8. 11. 2018) ve výši 1 628 726,92 Kč. Po právní moci Rozhodnutí 1 a 2 zaplatila ČR [REDAKCE] částku 202 152 822,56 Kč. Na základě Rozhodnutí 3 ve spojení s Rozhodnutím 4 došlo ke zrušení Rozhodnutí 2 a změně Rozhodnutí 1 v tom smyslu, že nárok [REDAKCE] vůči ČR je důvodný pouze co do částky 2 048 236,15 Kč (1 071 000 + 977 236,15) a 3 413 726,92 Kč (1 785 000 + 1 628 726,92), tj. celkem 5 461 963,07 Kč; zbývající část nároku [REDAKCE] neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, přičemž zrušeny byly i závislé výroky co do povinnosti hradit žalobci náklady řízení dle Rozhodnutí 1 a 2 ve výši 1 895 609,50 Kč. [REDAKCE] vznikla ve světle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (v této souvislosti viz např. rozsudek NS ČR sp. zn. 28 Cdo 4478/2016) ke dni právní moci Rozhodnutí 3 povinnost vrátit ČR částku 196 690 859,49 Kč jakožto rozdíl mezi plněním, které obdržel na základě Rozhodnutí 1 ve spojení s Rozhodnutím 2 (202 152 822,56 Kč) a plněním (5 461 936,07 Kč), které mu bylo přiznáno na základě Rozhodnutí 4 (ve spojení s rozhodnutím 3). Částka 196 690 859,49 Kč je tvořena finančním plněním ČR, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, a to konkrétně ve výši 194 371 693,45 Kč (102 332 100 Kč z titulu jistiny a 92 039 593,45 Kč z titulu příslušenství), když v tomto rozsahu byla žaloba na základě výroku I. Rozhodnutí 4 zamítnuta, a ve výši 218 545,62 Kč jakožto rozdíl mezi úroky z prodlení určenými na základě výroku II.

Rozhodnutí 1 (ve spojení s Rozhodnutím 2) a výrokem II. Rozhodnutí 4, a ve výši 205 010,92 Kč jakožto rozdíl mezi úroky z prodlení určenými na základě výroku III. Rozhodnutí 1 (ve spojení s Rozhodnutím 2) a výrokem III. Rozhodnutí 4 a ve výši 1 895 609,50 Kč z titulu náhrady nákladů řízení, jejichž povinnost k úhradě byla zrušena na základě Rozhodnutí 3 (592 552,50 Kč) a změněna výrokem I. Rozhodnutím 4 (1 303 057 Kč).

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nárok uplatněný žalobou neuznal, když dále konstatoval, že celý spor mezi žalobkyní a žalovaným vznikl již v roce 2005, tedy již před 17 lety. Počátek sporu lze zjednodušeně definovat tak, že žalovanému byl i soudně uznanou vinou úředníků Ministerstva financí České republiky odcizen investiční majetek značné hodnoty, 140 000 ks cenných papírů společnosti ČEZ, a.s. Touto „krádeží“ ke škodě žalovaného byla porušena jeho ústavně zakotvená práva, a to v masivním rozsahu. V dané souvislosti je nutno připomenout, že účet žalovaného byl zaviněním pracovníků Ministerstva financí České republiky kompletně vykraden, přičemž v případě dodržení zákona č. 591/1992 Sb., by krádež cenných papírů ke škodě žalovaného možná nebyla. Tuto skutečnost konstatoval mimo jiné i Městský soud v Praze ve svém rozsudku z roku 2014 a skutek byl potvrzen i pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Skutečnost krádeže písemně potvrdil i Nejvyšší státní zástupce svým dopisem ze dne 26.11.2008, č.j. 5 NZT 18/2008. V celé předmětné věci je také podstatný mezitímní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2014, č.j. 15 Cm 319/2006-967, ve kterém se mimo jiné konstatuje, že „žaloba je vůči žalovanému co do základu důvodná“. Dalším důležitým rozhodnutím v předmětné věci je rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 12. 2015, č.j. 5 Cmo 225/2015-964, podle kterého se „napadený rozsudek soudu 1. stupně potvrzuje“. Na základě uvedeného pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze tak došlo k potvrzení nároku žalovaného na odškodnění a byla rovněž potvrzena skutečnost, že mělo dojít k vrácení odcizeného majetku žalovanému okamžitě po krádeži, jak to ostatně i žalovaný požadoval. V předmětné věci je dále důležitý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2016, č.j. 23 Cm 77/2005-621, kterým byla uložena povinnost Ministerstvu financí České republiky zaplatit žalovanému škodu. Citovaný rozsudek Městského soudu v Praze z roku 2016 byl napaden žalobkyní odvoláním. Odvolání bylo rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 3. 2017, č.j. 5 Cmo 382/2016-662 projednáno tak, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze jako soudu 1. stupně byl potvrzen. V roce 2019 rozhodoval v předmětné věci také dovolací Nejvyšší soud v Brně. Nejvyšší soud v Brně vydal dne 27. 3. 2019 k dovolání žalobkyně usnesení, č.j. 27 Cdo 3490/2017-696, kterým dovolání podané žalobkyní zamítl. Dne 8. 12. 2017 vydal Městský soud v Praze rozsudek, č.j. 15 Cm 319/2006-1149 ve věci tzv. ušlého zisku. Citovaným rozsudkem Městský soud v Praze rozhodl, že žalobkyně má zaplatit žalovanému škodu způsobenou ke dni 4. 12. 2006 podle původního žalobního petitu. Žalobkyně byla povinna uhradit žalovanému škodu ve výši 102 332 100 Kč, včetně úroků z prodlení od 11. 12. 2007 a dále náhradu za nevyplacené dividendy za rok 2004 a 2005, včetně úroků z prodlení. Za daného právního stavu žalovaný v postavení poškozeného již považoval věc za rozhodnutou, i když mu byla vrácena pouze část majetku. Žalobkyně přisouzenou částku v té době žalovanému zaplatila. Nejvyšší soud v Brně také zamítl žádost žalobkyně na odklad vykonatelnosti, a to svým usnesením ze dne 23. 5. 2019, č.j. 27 Cdo 149/2019-1286. Následně dne 23. 9. 2021 vydal Vrchní soud v Praze rozsudek, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352. Tento rozsudek vyhodnotil žalovaný jako rozsudek nesprávný a nedůvodný a z tohoto důvodu podal dne 22. 12. 2021 žalovaný dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně, společně s návrhem na odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Nejvyšší soud v Brně následně písemně informoval žalovaného dopisem ze dne 24. 3. 2022, pod sp. zn. 27 Cdo 855/2022, že citované dovolání bylo řádně zaevidováno a bylo administrativně přiděleno příslušnému senátu Nejvyššího soudu České republiky. K dnešnímu datu Nejvyšší soud v Brně v předmětné věci nerozhodl. Žalovaný je přesvědčen, že s ohledem na všechny uvedené skutečnosti dochází ze strany žalobkyně podáním žaloby k flagrantlymu zneužití práva. Žalobkyně si je velmi dobře vědoma skutečnosti, že v dané věci Nejvyšší soud České republiky dosud nerozhodl a je spíše možno očekávat rozhodnutí ve prospěch žalovaného.

Žalobkyně podala žalobu proti žalovanému v rozporu s účelem např. občanského soudního řádu a zcela jistě v rozporu s Listinou základních práv a svobod a Ústavou České republiky. Žalobkyně podáním žaloby se domáhá výkonu práva, jehož základem není zájem hodný ochrany, je nepochybné, že smyslem podání žaloby je dramatické znevýhodnění osoby žalovaného a jde tedy o pokus vykonávat právo, jež by sloužilo k získání neoprávněného zájmu.

3. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 22. 8. 2022 uvedla, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.6.2022, č.j. 27 Cdo 855/2022-1404, bylo rozhodnuto o dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352 tak, že toto bylo odmítnuto.
4. Žalovaný v doplnění vyjádření uvedl, že podal ústavní stížnost žalovaným k Ústavnímu soudu České republiky proti usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.6.2022, č.j. 27 Cdo 855/2022-1404. Z textu Ústavní stížnosti podané dne 11. srpna 2022 Ústavnímu soudu České republiky vyplývá, že žalovaný byl nepřipustným způsobem poškozen na svých základních ústavních právech.
5. Z provedených listinných důkazů vzal soud za prokázané následující skutečnosti:
6. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2017, č.j. 15 Cm 319/2006-1149, byla žalobkyni (v předmětném řízení vystupující jako žalovaná) uložena povinnost zaplatit žalovanému (v předmětném řízení vystupujícímu jako žalobce): ve výroku I. částku Kč 102.332.100,- s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně ode dne 11. prosince 2007 do dne 31. prosince 2007, ve výši 10,5 % ročně ode dne 1. ledna 2008 do dne 30. června 2008, ve výši 10,75 % ročně ode dne 1. července 2008 do dne 31. prosince 2008, ve výši 9,25 % ročně ode dne 1. ledna 2009 do dne 30. června 2009, ve výši 8,5 % ročně ode dne 1. července 2009 do dne 31. prosince 2009, ve výši 8 % ročně ode dne 1. ledna 2010 do dne 30. června 2010, ve výši 7,75 % ročně ode dne 1. července 2010 do dne 30. června 2012, ve výši 7,5 % ročně ode dne 1. července 2012 do dne 31. prosince 2012, ve výši 7,05 % ročně ode dne 1. ledna 2013 do dne 30. června 2013 a ve výši 8,05 % ode dne 1. července 2013 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku II. částku Kč 1.071.000,- s úrokem z prodlení ve výši 8,75 % ode dne 2. srpna 2005 do dne 31. prosince 2005, ve výši 9 % ode dne 1. ledna 2006 do dne 31. prosince 2006, ve výši 9,5 % ode dne 1. ledna 2007 do dne 30. června 2007, ve výši 9,75 % ode dne 1. července 2007 do dne 31. prosince 2007, ve výši 10,5 % ročně ode dne 1. ledna 2008 do dne 30. června 2008, ve výši 10,75 % ročně ode dne 1. července 2008 do dne 31. prosince 2008, ve výši 9,25 % ročně ode dne 1. ledna 2009 do dne 30. června 2009, ve výši 8,5 % ročně ode dne 1. července 2009 do dne 31. prosince 2009, ve výši 8 % ročně ode dne 1. ledna 2010 do dne 30. června 2010, ve výši 7,75 % ročně ode dne 1. července 2010 do dne 30. června 2012, ve výši 7,5 % ročně ode dne 1. července 2012 do dne 31. prosince 2012, ve výši 7,05 % ročně ode dne 1. ledna 2013 do dne 30. června 2013, ve výši 8,05 % ode dne 1. července 2013 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku III. částku Kč 1.785.000,- s úrokem z prodlení ve výši 9 % ode dne 3. srpna 2006 do dne 31. prosince 2006, ve výši 9,5 % ode dne 1. ledna 2007 do dne 30. června 2007, ve výši 9,75 % ode dne 1. července 2007 do dne 31. prosince 2007, ve výši 10,5 % ročně ode dne 1. ledna 2008 do dne 30. června 2008, ve výši 10,75 % ročně ode dne 1. července 2008 do dne 31. prosince 2008, ve výši 9,25 % ročně ode dne 1. ledna 2009 do dne 30. června 2009, ve výši 8,5 % ročně ode dne 1. července 2009 do dne 31. prosince 2009, ve výši 8 % ročně ode dne 1. ledna 2010 do dne 30. června 2010, ve výši 7,75 % ročně ode dne 1. července 2010 do dne 30. června 2012, ve výši 7,5 % ročně ode dne 1. července 2012 do dne 31. prosince 2012, ve výši 7,05 % ročně ode dne 1. ledna 2013 do dne 30. června 2013, ve výši 8,05 % ode dne 1. července 2013 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku VIII. nahradit náklady řízení 1.303.057,- k rukám JUDr. Richarda Malečka, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
7. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č.j. 5 Cmo 169/2018-1232, byl ve výroku I. napadený rozsudek Městského soudu v Praze potvrzen s tím, že v části VI. a v části VII. výroku napadeného rozsudku se slova „usnesení“ nahrazují slovy „rozsudku“. Ve výroku II.

byla žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení žalovanému na účet jeho právního zástupce, advokáta JUDr. Richarda Malečka v částce 592 552,50 Kč, a to do tří dnů od doručení tohoto rozsudku.

8. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č.j. 5 Cmo 169/2018-1232, byl žalobkyni doručen do datové schránky dne 31. 10. 2018 (prokázáno detailem datové schránky žalobkyně).
9. Dne 8. 11. 2018 poukázala žalobkyně na bankovní účet žalovaného na základě výše uvedených rozhodnutí Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze částky: 105 188 100 Kč z titulu jistiny, 95 069 113,06 Kč z titulu příslušenství, 1 895 609,50 Kč z titulu nákladů řízení před soudem I. a II. stupně; celkem tedy částku 202 152 822,56 Kč (prokázáno výpisem z bankovního účtu žalobkyně).
10. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2021, č.j. 27 Cdo 149/2019-1291, byl rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č.j. 5 Cmo 169/2018-1232, s výjimkou té části prvního výroku, kterou byly potvrzeny výroky IV. a V. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2017, č.j. 15 Cm 319/2006-1149, zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení; rozsudek nabyl právní moci dne 17. 2. 2021.
11. Výzvami ze dne 8. 3. 2021, 20. 4. 2021, 24. 9. 2021 a 25. 11. 2021 vyzvala žalobkyně žalovaného s ohledem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu k zaplacení částky celkem ve výši 200 257 213,06 Kč.
12. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352, byl ve výroku I. rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I., VI., VII. a VIII. změněn tak, že se zamítá žaloba v rozsahu částky 102 332 100 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 11. 12. 2007 do 31. 12. 2007 a 10,5 % ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 a dále ve výši dle zákonných předpisů do zaplacení; ve výroku II. byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II., nakořím jím byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 1 071 000 Kč, potvrzen. V rozsahu úroku z prodlení byl výrok II. rozsudku soudu prvního stupně změněn tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku roční úrok z prodlení z částky 1 071 000 Kč ve výši 9,5 % od 25. 4. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, 10,5 % od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, 10,75 % od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, 9,25 % od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, 8,5 % od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, 7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, 7,5 % od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, 7,05 % od 1. 1. 2013 do 8. 12. 2017 a od 9. 12. 2017 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalované, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí; ve výroku III. byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III., nakořím jím byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 1 785 000 Kč, potvrzen. V rozsahu úroku z prodlení byl výrok III. rozsudku soudu prvního stupně změněn tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku roční úrok z prodlení z částky 1 785 000 Kč ve výši 9,5 % od 25. 4. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, 10,5 % od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, 10,75 % od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, 9,25 % od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, 8,5 % od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, 7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, 7,5 % od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, 7,05 % od 1. 1. 2013 do 8. 12. 2017 a od 9. 12. 2017 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalované, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí; ve výroku VI. byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů a před soudem dovolacím ve výši 594 299,90 Kč; rozsudek nabyl právní moci dne 22. 11. 2021.

13. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2022, č.j. 27 Cdo 855/2022-1404, k dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352, bylo ve výroku I. usnesení dovolání odmítnuto.
14. Dne 11. 8. 2022 byla právním zástupcem žalovaného sepsána ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2022, č.j. 27 Cdo 855/2022-1404, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352.
15. Z dalších provedených důkazů již žádné podstatné skutečnosti pro posouzení věci zjištěny nebyly.
16. Po právní stránce posoudil soud věc následovně:
17. Podle § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.z.“), kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.
18. Podle § 2991 odst. 2 o.z. bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
19. Bezdůvodné obohacení je chápáno jako závazek, jehož obsahem je povinnost toho, kdo se obohatil, vydat to, oč se obohatil, a jí korespondující právo toho, na jehož úkor k obohacení došlo, požadovat vydání předmětu bezdůvodného obohacení. Aktivní věcná legitimace k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení svědčí subjektu, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno. Pasivní věcná legitimace k vydání bezdůvodného obohacení stíhá toho, komu se plněním dostalo majetkové hodnoty.
20. Skutková podstata bezdůvodného obohacení získaného plněním z právního důvodu, který odpadl, dopadá na ty případy, kdy v okamžiku poskytnutí plnění existoval právní důvod plnění, který však následně, v důsledku další právní skutečnosti, ztratil své právní účinky (odpadl). Tak je tomu i v případě jestliže na základě povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím soudu, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, plní účastník řízení na neexistující dluh, přičemž tak druhému účastníku řízení vzniká bezdůvodné obohacení, a to okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno.
21. Tak tomu je i v posuzovaném případě, kdy žalobkyně zaplatila žalovanému na základě pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č.j. 5 Cmo 169/2018-1232, částku celkem ve výši 200 257 213,06 Kč. Následně však bylo tento rozsudek Vrchního soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2021, č.j. 27 Cdo 149/2019-1291, který nabyl právní moci dne 17. 12. 2021. K tomuto okamžiku tak vzniklo na straně žalovaného bezdůvodné obohacení ve výši 200 257 213,06 Kč. Jelikož následně Vrchní soud opětovně ve věci rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 9. 2021, č.j. 5 Cmo 169/2018-1352, kterým změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že byla žalobkyně povinna zaplatit žalovanému částku 1 071 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 25. 4. 2007 do zaplacení a částku 1 785 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 25. 4. 2007 do zaplacení (ve zbývajících částech byla žaloba zamítnuta), činí bezdůvodné obohacení žalovaného rozdíl mezi žalobkyní zaplacenou částkou 200 257 213,06 Kč a součtem částek: 1 071 000 Kč, kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení z částky 1 071 000 Kč od 25. 4. 2007 do 8. 11. 2018 (datum úhrady částky) ve výši 977 978,39 Kč, 1 785 000 Kč a kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení z částky 1 785 000 Kč od 25. 4. 2007 do 8. 11. 2018 (datum úhrady částky) ve výši 1 629 964,08 Kč, celkem 5 463 942,47 Kč, tedy částku 196 688 880,09 Kč.
22. Polemika o správnosti výše uvedených rozhodnutí soudů je v řízení o vydání bezdůvodného obohacení irelevantní, přičemž na vzniku daného bezdůvodného obohacení, a tedy povinnosti žalovaného žalobkyni jej vydat, pak ničeho nemění ani žalovaným podaná ústavní stížnost, neboť

jak bylo výše vysvětleno, bezdůvodné obohacení vzniklo okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno.

23. S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení proto soud uložil žalovanému vydat žalobkyni bezdůvodné obohacení právě v částce 196 688 880,09 Kč (výrok I). Co do rozdílu mezi předmětem řízení a výrokem I. přiznanou částkou (196 690 859,49 Kč - 196 688 880,09 Kč), tj. co do částky 1 979,40 Kč, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II). Nárok na zákonný úrok z prodlení vyplývá z § 1970 o.z., výše úroku pak z nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve znění účinném k prvému dni prodlení.
24. O náhradě nákladů řízení (výrok III.) bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o.s.ř., když žalobkyně měla neúspěch pouze v poměrně nepatrné části, a proto jí soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Ta se sestává z paušální náhrady dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb. ze dne 23. září 2015 o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu za 4 úkony (žaloba, vyjádření ze dne 22. 8. 2022, příprava na jednání a účast na jednání soudu dne 29. 8. 2022) celkem v částce 1 200 Kč.
25. Výrok IV. je odůvodněn podle § 2 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. Výše soudního poplatku z žalobkyni přiznané částky celkem ve výši 196 688 880,09 Kč činí dle položky 1 bod 1. písm. c) Sazebníku poplatků částku 3 566 889 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve dvojím vyhotovení.

Nebudou-li povinnosti uložené tímto rozsudkem včas a řádně splněny, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

Praha 29. srpna 2022

JUDr. Hana Suchánková, v.r.
soudkyně

Martina
Stískalo
vá

Digitálně
podepsal
Martina
Stískalová
Datum:
2022.09.29
13:03:00 +02'00'